

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๓๒/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๔๕/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๓ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง

คณะกรรมการสภากายภาพบำบัด ที่ ๑
นายกสภากายภาพบำบัด ที่ ๒
สภากายภาพบำบัด ที่ ๓

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกกฎโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองเชียงใหม่ คดีหมายเลขดำที่ ๒๘๕/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๘

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนักกายภาพบำบัด ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด ตามใบอนุญาตที่ ก. ๑๑๕๓ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๘ ซึ่งออกความในตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๕๓๙ และพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยใบอนุญาตฉบับดังกล่าวไม่ได้กำหนดวันหมดอายุไว้ ต่อมา ได้มีการตราพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ มาใช้บังคับ เนื่องจากมีการแยกการประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัด ไปไว้ในพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยกฎหมายฉบับดังกล่าวได้มีบทเฉพาะกาลกำหนดให้ผู้ฟ้องคดียังเป็นสมาชิกของสภากายภาพบำบัด ตามมาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติวิชาชีพอายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็น ผู้ประกอบวิชาชีพอายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑ โดยข้อ ๔ ของ ข้อบังคับฉบับดังกล่าว กำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุห้าปีนับแต่วันที่สภากายภาพบำบัดออก ใบอนุญาต และได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตไว้ในข้อ ๕ และ กำหนดเวลาการยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตไว้ในข้อ ๖ โดยบทเฉพาะกาลสำหรับผู้ที่ได้รับใบอนุญาต ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด ที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุม การประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ หรือตามพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้มีอายุต่อไปอีกห้าปีนับแต่วันที่ข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาต และการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพอายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกาศใช้บังคับ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนเองและนักกายภาพบำบัดทุกคนได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการออก ข้อบังคับดังกล่าว ทำให้นักกายภาพบำบัดถูกแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ ๑. ผู้ที่ได้รับใบอนุญาต ภายหลังจากที่ข้อบังคับฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับ โดยใบอนุญาตจะมีอายุห้าปีนับแต่วันที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ออกใบอนุญาตให้ ๒. ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด ตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ หรือตามพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ใบอนุญาตมีอายุต่อไปอีกห้าปี นับแต่วันที่ข้อบังคับดังกล่าวประกาศใช้บังคับ ซึ่งจะมีอายุตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ และ จะครบกำหนดในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ และ ๓. ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะ แผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพอายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนที่ข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็น ผู้ประกอบวิชาชีพอายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกาศใช้บังคับ โดยใบอนุญาตจะมีอายุตั้งแต่วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ และจะครบกำหนดในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ เช่นกัน ซึ่งการออกข้อบังคับ ดังกล่าวเป็นการลิดรอนสิทธิของผู้ที่ได้รับใบอนุญาตก่อนที่ข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วย อายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพอายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ จะประกาศใช้ โดยหากเปรียบเทียบพระราชบัญญัติวิชาชีพอายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ กับ การได้รับใบอนุญาตชั่วคราวตามพระราชบัญญัติรณนัต พ.ศ. ๒๕๒๒ แม้ต่อมาภายหลังจะได้มี การตราพระราชบัญญัติรณนัต พ.ศ. ๒๕๔๖ ใช้บังคับก็ตาม แต่กฎหมายที่บัญญัติขึ้นใหม่ ได้กำหนดให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตชั่วคราวตลอดชีพตามพระราชบัญญัติรณนัต พ.ศ. ๒๕๒๒ ยังสามารถใช้ใบอนุญาตเดิมนั้นต่อไปได้ ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่า ข้อบังคับดังกล่าวละเมิดสิทธิของ ผู้ฟ้องคดี กล่าวคือ ใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัดที่ผู้ฟ้องคดี ได้รับจะเหลืออายุต่อไปอีกเพียง ๕ ปี และจะหมดอายุในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ และการต่ออายุ

/ใบอนุญาต...

ใบอนุญาตของผู้ฟ้องคดีจะต้องดำเนินการชำระค่าธรรมเนียมตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กำหนด การออกข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์และบทบัญญัติของ กฎหมาย ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ส่วนการออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้มีการกำหนดให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ต่าง ๆ โดยมีค่าธรรมเนียมขั้นต่ำตั้งแต่ ๕๐๐ บาท ไปจนถึงขั้นสูงสุดจำนวน ๕,๐๐๐ บาท และ นักกายภาพบำบัด รวมทั้งผู้ฟ้องคดีจะต้องเริ่มทำกิจกรรมการศึกษาต่อเนื่องเพื่อเก็บหน่วยคะแนน จากการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด ในครั้งต่อไป ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีภาระค่าใช้จ่ายเป็นอย่างมาก และเป็นการไม่ส่งเสริมการประกอบ อาชีพตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นักกายภาพบำบัดที่ได้รับใบอนุญาตภายหลังการประกาศใช้พระราชบัญญัติ วิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ จำนวนไม่น้อยกว่าสี่พันคนที่ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับ สภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ กายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การฟ้องเพิกถอนข้อบังคับ ดังกล่าว และข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมเป็น ประโยชน์แก่นักกายภาพบำบัด การฟ้องคดีนี้ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ขอให้ ศาลปกครองรับคดีนี้ไว้พิจารณา

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ยกเลิกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุ ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งหมด หรือบทเฉพาะกาล ข้อ ๙ ถึงข้อ ๑๑ ในส่วนที่เกี่ยวกับใบประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด

๒. ยกเลิกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุ ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑

๓. ให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวในเรื่องการดำเนินการต่ออายุใบอนุญาตของ ผู้ประกอบวิชาชีพนักกายภาพบำบัดจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า กฎหมายว่าด้วยการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ และเพื่อประโยชน์ของประชาชนผู้ใช้บริการ ให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้บริการด้านกายภาพบำบัด และโดยที่ความรู้ทางวิชาการ ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามความเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์

/และเทคโนโลยี...

และเทคโนโลยีที่นำมาใช้ในการตรวจ ประเมิน วินิจฉัย บำบัด รักษาความบกพร่องของร่างกาย ซึ่งเกิดเนื่องจากภาวะของโรค หรือการเคลื่อนไหว ดังนั้น การป้องกันและแก้ไขฟื้นฟู ความเสื่อมสภาพ ความพิการของร่างกาย รวมทั้งการส่งเสริมสุขภาพร่างกายและจิตใจของผู้ป่วย ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพทุกสาขา จึงต้องพัฒนาความรู้ให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ นอกจากนี้ สภาวิชาชีพหรือองค์กรวิชาชีพด้านสุขภาพทั้งในและต่างประเทศได้กำหนดให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบวิชาชีพต้องมีการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ทั้งด้านวิชาการและหัตถการ การมีส่วนร่วม ในการพัฒนาบุคลากรหรือพัฒนาวิชาชีพ เพื่อเพิ่มพูนทักษะและองค์ความรู้ให้ทันสมัย รวมทั้ง พัฒนามาตรฐานการประกอบวิชาชีพให้มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง โดยมีการประเมินกิจกรรม การศึกษาอย่างต่อเนื่องของผู้ประกอบวิชาชีพเป็นระบบหน่วยคะแนนตามหลักสากล ดังนั้น การกำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตในการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด ตลอดจนการทำกิจกรรมการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อเก็บหน่วยคะแนนมาเป็นเงื่อนไขในการต่ออายุ ใบอนุญาต โดยใช้บังคับกับผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดทุกคน จึงเป็นมาตรการหนึ่งของการ ส่งเสริมการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดและควบคุมคุณภาพในงานบริการ อีกทั้งยังเป็น ประโยชน์แก่ประชาชนผู้ใช้บริการที่จะได้รับบริการจากผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดที่ได้ มาตรฐานและมีประสิทธิภาพด้วย และตามพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๑ ได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการออกข้อบังคับเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการ ขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และเรื่องอื่น ๆ อันอยู่ในขอบ วัตถุประสงค์หรือในอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามกฎหมายฉบับดังกล่าวนี้และกฎหมายอื่น ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการกำหนดค่าจดทะเบียนสมาชิก ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับเรื่อง ดังกล่าวด้วย ดังนั้น การออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุ ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ตลอดจนประกาศสภากายภาพบำบัด เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ในคุณสมบัติของผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๓ และ ประกาศสภากายภาพบำบัด เรื่อง การรับรองสถาบันที่จัดการศึกษาต่อเนื่องสาขากายภาพบำบัด การรับรองหลักสูตรและหรือกิจกรรมการศึกษาต่อเนื่อง และการกำหนดหน่วยคะแนน พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่ได้แก้ไขปรับปรุงจนถึง พ.ศ. ๒๕๕๖ จึงเป็นการออกกฎที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อีกทั้ง ข้อบังคับดังกล่าวไม่ได้มีการกำหนดความผิดและบทลงโทษทางอาญาเอาไว้ จึงไม่อยู่ในบังคับ เรื่องหลักกฎหมายย้อนหลังในทางที่เป็นผลร้ายแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถึงใบอนุญาตขับชื้อรถยนต์ ตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น เป็นคนละกรณีกับการต่ออายุใบอนุญาตเป็น

/ผู้ประกอบวิชาชีพ...

ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดจะนำมาเปรียบเทียบกันไม่ได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ก่อนการประกาศใช้ข้อบังคับดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้มีการสอบถามความคิดเห็นของผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดเสียก่อน นั้น เนื่องจากพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มิได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต้องดำเนินการตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กฎหมายกำหนดแล้ว และข้อบังคับดังกล่าวไม่ได้ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย การออกข้อบังคับดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผู้ฟ้องคดีนำคดีนี้มาฟ้องเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๖ เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกเลิกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ และยกเลิกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้มีสิทธิยื่นฟ้องคดีต่อศาล

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๔) (ณ) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ โดยมีการกำหนดให้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด (นักกายภาพบำบัด) มีอายุห้าปี นับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ออกใบอนุญาต ตลอดจนได้มีการกำหนดให้นักกายภาพบำบัดที่ได้รับใบอนุญาตแล้วต้องเข้ารับการศึกษานอกระบบทั้งทางด้านวิชาการและหัตถการ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาบุคลากรหรือพัฒนาวิชาชีพ เพื่อเพิ่มพูนทักษะและองค์ความรู้ให้ทันสมัย รวมทั้งพัฒนามาตรฐานการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดให้มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง โดยมีการประเมินกิจกรรมการศึกษาต่อเนื่องเป็นระบบหน่วยคะแนนตามหลักสากล ซึ่งข้อบังคับฉบับดังกล่าวได้กำหนดให้นำกิจกรรมการศึกษาต่อเนื่องมาเป็นเงื่อนไขในการต่ออายุใบอนุญาตด้วย โดยใช้บังคับกับนักกายภาพบำบัดทุกคน ทั้งผู้ที่ได้รับใบอนุญาตไปแล้ว และรวมถึงผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขากายภาพบำบัด ซึ่งใบอนุญาตไม่ได้กำหนดอายุใบอนุญาตไว้ และผู้ที่กำลังจะจบการศึกษาด้วย และเมื่อพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มีเจตนารมณ์เพื่อส่งเสริมการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด กำหนดและควบคุมมาตรฐานการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด และควบคุมมิให้มีการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลซึ่งไม่มีความรู้ อันก่อให้เกิดภัยและความเสียหายแก่ประชาชน และกฎหมายฉบับดังกล่าวยังได้มีการบัญญัติให้การขึ้นทะเบียนการออกใบอนุญาต อายุใบอนุญาต การต่อใบอนุญาต การออกหนังสืออนุมัติ หรือวุฒิบัตรแสดง

/ความรู้ความชำนาญ...

ความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดสาขาต่าง ๆ และหนังสือแสดงวุฒิอื่น
 ในวิชาชีพกายภาพบำบัด สามารถกระทำได้โดยให้เป็นไปตามข้อบังคับสภากายภาพบำบัด
 ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว และเมื่อมีการออกข้อบังคับสภา
 กายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
 กายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามความ
 ในมาตรา ๒๓ (๔) (ฉ) และผ่านความเห็นชอบของสภานายกพิเศษตามมาตรา ๒๗ แห่ง
 พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว การออกข้อบังคับดังกล่าวของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อการกำหนดอายุใบอนุญาต
 เป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดก็ไม่ได้หมายความว่าเมื่อครบกำหนดอายุใบอนุญาตแล้ว
 ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตามใบอนุญาตเดิมจะไม่มีสิทธิประกอบ
 วิชาชีพของตนอีกต่อไปได้ หากแต่ยังมีสิทธิประกอบวิชาชีพต่อไปได้เมื่อได้ต่อใบอนุญาตตาม
 หลักเกณฑ์ตามข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็น
 ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนด กรณีจึงยังไม่เป็นการกระทบกระเทือน
 เสรีภาพในการประกอบวิชาชีพของผู้ฟ้องคดีจนเกินสมควร โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับ
 ผลกระทบต่อส่วนรวม โดยหากการได้รับใบอนุญาตโดยไม่มีการกำหนดอายุแล้ว ผู้ได้รับ
 ใบอนุญาตไม่พัฒนาองค์ความรู้ และเพิ่มพูนความรู้ความสามารถเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ
 ในการทำงาน กลับจะทำให้เกิดความเสียหาย แก่ประชาชนผู้ใช้บริการมากกว่า ดังนั้น ข้อบังคับ
 สภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
 กายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด
 พ.ศ. ๒๕๔๗ และไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
 แต่อย่างใด และเมื่อพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ยังได้กำหนด
 วัตถุประสงค์ของการจัดให้มีสภากายภาพบำบัดเพื่อดำเนินการส่งเสริมการศึกษา การวิจัย
 การประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด รวมทั้งควบคุม กำกับ ดูแล และกำหนดมาตรฐาน
 การให้บริการของผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด และการอื่นตามที่กฎหมายกำหนด การที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษา
 ต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยอาศัย
 อำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๔) (ค) (ด) มาตรา ๓๑ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติ
 วิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ได้ดำเนินการในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์หรืออยู่ในอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเพื่อพัฒนา
 ศักยภาพของผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดแล้ว ดังนั้น ข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วย
 การศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด

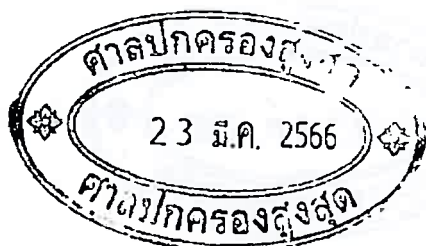

/พ.ศ. ๒๕๕๑...

พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ และไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ด้วยเช่นกัน ส่วนข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับใบอนุญาตขับรถตลอดชีพเป็นคนละกรณีกับการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด เพราะการขอใบอนุญาตขับรถยนต์ ผู้ยื่นคำขอเป็นเพียงบุคคลธรรมดา มิใช่เป็นผู้ประกอบวิชาชีพที่ต้องมีกฎหมายกำหนดคุณสมบัติของวิชาชีพไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งจำเป็นต้องมีการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนที่ใช้บริการ รวมทั้งไม่จำเป็นต้องมีองค์กรควบคุมผู้ได้รับใบอนุญาตขับรถยนต์เป็นการเฉพาะอย่างเช่นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดแต่อย่างใด ข้ออ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ประกาศใช้ข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วได้มีการกำหนดให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ โดยมีค่าธรรมเนียมขั้นต่ำตั้งแต่ ๕๐๐ บาท ไปจนถึงขั้นสูงสุดจำนวน ๕,๐๐๐ บาท เป็นการสร้างภาระค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บตามข้อบังคับสภากายภาพบำบัดดังกล่าวเป็นค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการรับรองสถาบันและการรับรองหลักสูตร และ/หรือกิจกรรมการศึกษาต่อเนื่อง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะเรียกเก็บจากองค์กรหรือหน่วยงานที่จะทำหน้าที่เป็นสถาบันเพื่อจัดการศึกษาต่อเนื่องเท่านั้น มิใช่เป็นค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บจากผู้ฟ้องคดีหรือนักกายภาพบำบัดแต่อย่างใด การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงไม่ได้สร้างภาระให้แก่ผู้ฟ้องคดี ข้ออ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นสมาชิกของสภากายภาพบำบัดโดยไม่มีกำหนดอายุใบอนุญาตไว้ ซึ่งหมายความถึงการมีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดแบบตลอดชีพ ตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ ผู้ฟ้องคดีและนักกายภาพบำบัดที่อยู่ในหลักเกณฑ์เดียวกันจึงเป็นผู้ที่ได้รับสิทธิการเป็นสมาชิกสภากายภาพบำบัด และเป็นผู้ประกอบวิชาชีพตามพระราชบัญญัติดังกล่าวโดยไม่มีกำหนดวันหมดอายุ พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยกเลิกใบประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขากายภาพบำบัดที่ผู้ฟ้องคดีและนักกายภาพบำบัดทั้งหมดจำนวน ๔,๔๒๙ คน ซึ่งได้สิทธิตลอดชีพตามกฎหมาย ดังนั้น การออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นการออกกฎที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีการกำหนดว่าใบประกอบวิชาชีพมีอายุ ๕ ปี ดังเช่นพระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘ ที่ในมาตรา ๒๙ ได้ระบุไว้อย่างชัดเจน และ

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติวิศวกร พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่มาตรา ๖ (ง) (ที่ถูกต้องคือ มาตรา ๘ (๖) (ง)) ได้ระบุอำนาจหน้าที่ในการออกใบอนุญาต และอายุใบอนุญาตไว้ และพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ. ๒๕๐๕ มาตรา ๒๒ กำหนดให้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมมีอายุห้าปี เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามใช้แค่ข้อบังคับ ซึ่งมีสถานะเป็นกฎหมายลำดับรอง จึงเป็นการใช้อำนาจที่เกินลำดับศักดิ์ของกฎหมาย หากประสงค์จะลิดรอนสิทธิจะต้องแก้ไขที่กฎหมายระดับพระราชบัญญัติเท่านั้น จึงจะกระทำได้ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๕๐/๒๕๔๒ ว่า การยกเลิกกฎหมายไม่ว่าจะทั้งฉบับหรือบางส่วนจะต้องดำเนินการโดยกฎหมายที่มีลำดับชั้นของกฎหมายเทียบเท่าหรือสูงกว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตามใบอนุญาตเดิม จะไม่มีสิทธิประกอบวิชาชีพของตนอีกต่อไปได้ หากไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ จะทำให้ไม่สามารถรับเงินประจำตำแหน่งเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท ได้ จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องยอมทำตามข้อบังคับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา แต่หากสงสัยว่าคำสั่งนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็ย่อมมีสิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามได้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ตัดสินใจดำเนินการต่อใบอนุญาตตามข้อบังคับดังกล่าวในวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๖ เพราะหากรอจนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลจะทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีใบประกอบวิชาชีพที่จะนำมาแสดงเพื่อรับเงิน พตส. อีกเดือนละ ๑,๐๐๐ บาท จากหน่วยงานต้นสังกัด ซึ่งต้องใช้ยื่นประกอบค่าขอทุกเดือน และอาจจะนำมาสู่ความยุ่งยากในการย้ายตำแหน่ง เพราะขาดคุณสมบัติของการดำรงตำแหน่ง นักกายภาพบำบัดของผู้ฟ้องคดี ข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขัดต่อหลักความได้สัดส่วน และจากข้อมูลของนักกายภาพบำบัดในสถานพยาบาลในจังหวัดเชียงใหม่ ได้จัดสรรงบประมาณในการอนุมัติให้นักกายภาพบำบัดเดินทางเข้าร่วมประชุมอบรมเฉลี่ย ๓,๙๙๑ บาท ต่อคน แต่เฉพาะค่าลงทะเบียนอบรมของวิชาชีพกายภาพบำบัด เป็นที่รับทราบกันว่าเฉลี่ยวันละ ๑,๐๐๐ - ๑,๕๐๐ บาท ต่อการอบรมที่ใช้เวลา ๑ วัน ต่อหน่วยคะแนน ๗ หน่วยคะแนน และถ้าต้องการ ๕๐ หน่วยคะแนน จะใช้เงินค่าลงทะเบียนรวมทั้งสิ้นประมาณ ๑๐,๐๐๐ - ๒๐,๐๐๐ บาท ต่อห้าปี และยังไม่รวมค่าเดินทางและค่าที่พักสำหรับการไปอบรมในแต่ละครั้งด้วย ยกเว้นค่าลงทะเบียนที่เป็นหลักสูตรเฉพาะทางที่มีคนสนใจน้อย เช่น สาขาเด็ก ค่าลงทะเบียนจะสูงขึ้นเป็นเท่าตัว ผู้ฟ้องคดีขอถือเอาค่าแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีในคดีนี้ เป็นส่วนหนึ่งของค่าอุทธรณ์

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกเลิกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดตามคำขอท้ายฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามแก้อุทธรณ์ว่า พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มีเจตนารมณ์ที่ต้องการแยกการกำกับดูแล และการควบคุมการประกอบวิชาชีพ

/กายภาพบำบัด...

ภายภาพบำบัด ออกจากอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะและ
 คณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัด โดยจัดตั้งสภากายภาพบำบัดขึ้นมาทำหน้าที่แทน
 เพื่อส่งเสริมและควบคุมมาตรฐานการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดให้มีประสิทธิภาพและ
 เพื่อประโยชน์ของประชาชนผู้ใช้บริการให้ได้รับความปลอดภัยจากการใช้บริการ รวมทั้งกำหนด
 หลักเกณฑ์และวิธีการในการกำกับดูแลและการควบคุมขึ้นมาโดยเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับ
 ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ และเทคโนโลยีด้านกายภาพบำบัด และจำนวนผู้ประกอบ
 โรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดที่เพิ่มขึ้น กฎหมายดังกล่าวจึงเป็นกฎหมายที่รัฐตราขึ้น
 เพื่อประโยชน์ต่อสาธารณชน ตลอดจนมาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
 บัญญัติให้ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัด
 ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติดังกล่าวใช้บังคับ ให้ถือว่า
 ผู้นั้นเป็นสมาชิกสภากายภาพบำบัด และผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบ
 วิชาชีพกายภาพบำบัดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวด้วย แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและ
 รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัดตามกฎหมาย ว่าด้วยการประกอบ
 โรคศิลปะ ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลตามพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗
 เช่นเดียวกับผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตาม
 พระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗
 บัญญัติให้มีการกำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
 กายภาพบำบัด โดยให้เป็นไปตามข้อบังคับสภากายภาพบำบัด และมาตรา ๒๓ (๔) (ณ) แห่ง
 พระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้คณะกรรมการสภากายภาพบำบัดมีอำนาจหน้าที่ออกข้อบังคับ
 สภากายภาพบำบัดว่าด้วยเรื่องอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
 กายภาพบำบัด ซึ่งตามบทนิยามคำว่า “ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด” ในมาตรา ๓ แห่ง
 พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ หมายความว่า บุคคลซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและ
 รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดจากสภากายภาพบำบัด ดังนั้น การกำหนด
 อายุใบอนุญาตและการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขต่าง ๆ ในการต่ออายุใบอนุญาต
 สำหรับผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด จึงหมายความรวมถึง ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและ
 รับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัดตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบ
 โรคศิลปะด้วย ทั้งนี้ เพื่อควบคุมดูแลการให้บริการของผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดให้อยู่ใน
 เกณฑ์และมาตรฐานเดียวกัน และเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมมาตรฐานการประกอบวิชาชีพ
 กายภาพบำบัดให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับการให้บริการแก่ประชาชน ทั้งนี้ เนื่องจาก
 โรค ภาวะของโรค ความเจ็บป่วยของมนุษย์ และการบำบัดรักษาด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัด
 มีการเปลี่ยนแปลง และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด

/จึงต้องพัฒนา...

จึงต้องพัฒนาตนเอง โดยการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อให้ทันต่อสถานการณ์ของโรค ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และวิทยาการด้านการแพทย์และวิชาชีพที่เปลี่ยนแปลงไป อันจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนผู้ใช้บริการเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคและเป็นการคุ้มครองสวัสดิภาพของประชาชน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ตลอดจนข้อบังคับดังกล่าวได้ผ่านความเห็นชอบจากสภานายกพิเศษตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาตามขั้นตอนและกระบวนการ ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ดังนั้น ข้อบังคับดังกล่าวจึงสามารถใช้บังคับกับผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดจากสภากายภาพบำบัดตามพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ และผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัดตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ และพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ พระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีข้อความใด ๆ ที่ระบุโดยชัดแจ้งว่า เป็นใบอนุญาตตลอดชีพเหมือนดังเช่นที่มีการระบุคำว่า “ตลอดชีพ” ไว้ในใบอนุญาตขับชั้รยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยกำหนดให้ใบอนุญาตทุกประเภทมีอายุห้าปี ใบอนุญาตทุกฉบับจึงมีอายุห้าปี ไม่ว่าจะ เป็นใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติเดิมหรือใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติใหม่ ทั้งนี้ การกำหนดอายุใบอนุญาตของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามดังกล่าว ยังสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีที่ ๗๘๐/๒๕๕๖ และสอดคล้องกับความเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาเกี่ยวกับการกำหนดอายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพ แม้มาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ และข้อ ๙ ของข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ จะเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีการจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพตามมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่บทบัญญัติดังกล่าวก็ให้จำกัดเสรีภาพดังกล่าวได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองผู้บริโภคและสวัสดิภาพของประชาชนตลอดจนการจัดระเบียบการประกอบอาชีพ โดยที่การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวได้กระทำเท่าที่จำเป็นและไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งเสรีภาพ การกำหนดอายุใบอนุญาตไม่ได้หมายความว่า เมื่อครบกำหนดอายุใบอนุญาตแล้ว ผู้ได้รับใบอนุญาตดังกล่าวจะไม่มีสิทธิประกอบวิชาชีพของตนได้อีกต่อไป หากแต่ยังมีสิทธิ

/ประกอบวิชาชีพ...

ประกอบวิชาชีพดังกล่าวต่อไปได้เมื่อได้ต่ออายุใบอนุญาตตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด จึงไม่ได้เป็นการกระทบกระเทือนเสรีภาพในการประกอบวิชาชีพแต่อย่างใด จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๔) (ค) (ด) และมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุ ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อจัดตั้งศูนย์การศึกษาต่อเนื่อง สภากายภาพบำบัด ทำหน้าที่บริหารและดำเนินการเกี่ยวกับการศึกษาต่อเนื่อง ในลักษณะต่าง ๆ ตลอดจนตรวจสอบและติดตามการดำเนินงานของสถาบันที่จัดการศึกษาต่อเนื่อง การรับรอง หลักสูตร กิจกรรมการศึกษาต่อเนื่อง การกำหนดหน่วยคะแนน และค่าธรรมเนียม อันอยู่ใน ขอบเขตวัตถุประสงค์หรืออยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภากายภาพบำบัด ทั้งนี้ โดยคำนึงถึง ความสำคัญในการช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่ และให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องที่เกี่ยวกับ กายภาพบำบัดเพื่อให้สามารถดูแลตนเองได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุป ข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือ ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำแหน่งนักกายภาพบำบัด สังกัด กระทรวงสาธารณสุข ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด ตามใบอนุญาตที่ ก. ๑๑๕๓ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๓๘ ซึ่งออกความในตามพระราชบัญญัติควบคุม การประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๕๓๔ และพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งใบอนุญาตฉบับดังกล่าวไม่ได้กำหนดวันหมดอายุไว้ ต่อมา ได้มีการตรา พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ แยกการประกอบโรคศิลปะ สาขา กายภาพบำบัด ออกจากพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมาตรา ๕๕ และ มาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้มีบทเฉพาะกาลกำหนดให้ ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัดตามกฎหมายว่าด้วย การประกอบโรคศิลปะและใบอนุญาตนั้นยังคงใช้ได้ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่า ผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตามพระราชบัญญัติ

/วิชาชีพกายภาพ...

วิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยข้อ ๔ ของข้อบังคับฉบับดังกล่าวได้กำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุห้าปีนับแต่วันที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ออกใบอนุญาต โดยมีบทเฉพาะกาลสำหรับผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบ โรคศิลปะแผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด ที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบ โรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ หรือตามพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้มีอายุต่อไปอีกห้าปีนับแต่วันที่ข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่อ อายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับ ทำให้ใบอนุญาต ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขากายภาพบำบัด ของผู้ฟ้องคดีจะมีอายุต่อไปอีกเพียง ๕ ปี และจะหมดอายุในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ และในการต่ออายุใบอนุญาตผู้ฟ้องคดีจะต้อง ดำเนินการชำระค่าธรรมเนียมตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กำหนด ตามข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วย การศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการออกข้อบังคับทั้งสองฉบับของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งยกเลิกข้อบังคับสภา กายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ทั้งหมดหรือบทเฉพาะกาล ข้อ ๙ ถึงข้อ ๑๑ ในส่วนที่เกี่ยวกับใบประกอบโรคศิลปะ แผนปัจจุบัน ในสาขากายภาพบำบัด และยกเลิกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษา ต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ศาลปกครองชั้นต้น พิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ข้อบังคับสภา กายภาพบำบัดว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุ ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพลูกกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกฎที่ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะ เพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิ และเสรีภาพนั้นมิได้ วรรคสาม บัญญัติว่า บทบัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับ กับกฎที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วยโดยอนุโลม พระราชบัญญัติ

/การประกอบ...

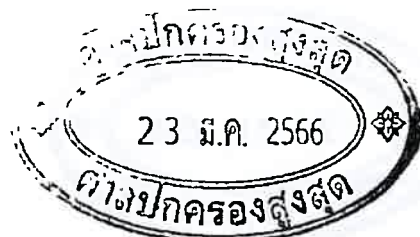
การประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ฉบับเดิมก่อนมีการแยกการประกอบโรคศิลปะ สาขา
 กายภาพบำบัดออกไป มาตรา ๕ บัญญัติว่า การประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัตินี้
 แบ่งเป็นสาขาต่าง ๆ ดังนี้ (๑) สาขาการแพทย์แผนไทย ได้แก่ เวชกรรมไทย เกษัตริกรรมไทย
 การผดุงครรภ์ไทย และการแพทย์แผนไทยประเภทอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
 โดยคำแนะนำของกรรมการ (๒) สาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ (๓) สาขากายภาพบำบัด
 (๔) สาขาเทคนิคการแพทย์ (๕) สาขาอื่นตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา มาตรา ๓๔
 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การขอขึ้นทะเบียน และรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต การออกหนังสือ
 รับรองความรู้ความชำนาญเฉพาะทางในการประกอบโรคศิลปะ การขอรับใบแทนใบอนุญาต
 และการออกใบแทนใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด
 ในกฎกระทรวง วรรคสอง บัญญัติว่า ในการออกกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง อาจกำหนดอายุ
 ใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตไว้ด้วยก็ได้ ต่อมา มีการแยกการประกอบโรคศิลปะ
 สาขากายภาพบำบัดออกไปโดยพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๘
 บัญญัติว่า สภากายภาพบำบัดมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๑) รับขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาต
 ให้แก่ผู้ขอเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด ... มาตรา ๒๓ บัญญัติว่า ให้คณะกรรมการ
 มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑) ... (๔) ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วย (ก) ... (ง) แบบ
 และประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต
 อายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต... มาตรา ๓๑ บัญญัติว่า
 การขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต อายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การออกหนังสืออนุมัติ
 หรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดสาขาต่าง ๆ และ
 หนังสือแสดงวุฒิอื่นในวิชาชีพกายภาพบำบัดให้เป็นไปตามข้อบังคับสภากายภาพบำบัด
 มาตรา ๕๕ บัญญัติว่า ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะสาขา
 กายภาพบำบัดตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
 ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นสมาชิกสภากายภาพบำบัดตามพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา ๕๖ บัญญัติว่า
 ผู้ใดได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัดตามกฎหมาย
 ว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ และใบอนุญาตนั้นยังคงใช้ได้ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
 ให้ถือว่าผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตาม
 พระราชบัญญัตินี้ จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่า เดิมการประกอบ
 โรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัด เป็นการประกอบโรคศิลปะสาขาหนึ่งตามพระราชบัญญัติ
 การประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งต้องมีการขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบ
 โรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัด ส่วนการขอขึ้นทะเบียน การรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต
 ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยกฎกระทรวงอาจ

/กำหนดอายุ...

กำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตไว้ด้วยก็ได้ ต่อมา เมื่อมีการแยกการประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัด โดยพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มีบทบัญญัติให้การขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด การออกใบอนุญาตอายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต ให้เป็นไปตามข้อบังคับสภากายภาพบำบัด และให้คณะกรรมการสภากายภาพบำบัดมีอำนาจออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วยแบบและประเภทใบอนุญาต หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาตอายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาต

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๔) (ณ) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นข้อบังคับที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ จึงมีลักษณะเป็นกฎตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ /โดยที่แต่เดิมผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัด ตามพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้มีบทบัญญัติในมาตรา ๓๔ ให้กำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตโดยออกเป็นกฎกระทรวง เมื่อต่อมา มีการแยกผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดตามพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้มีบทบัญญัติในมาตรา ๒๓ และมาตรา ๓๑ ให้กำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตโดยออกเป็นข้อบังคับสภากายภาพบำบัด กรณีจึงถือว่า มีบทบัญญัติของกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดในการกำหนดอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตได้ จึงไม่ขัดต่อมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ และโดยที่พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มีเจตนารมณ์ตามเหตุผลท้ายพระราชบัญญัติสรุปความว่า ปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีทางด้านกายภาพบำบัดในประเทศไทยเจริญก้าวหน้าขึ้นเป็นอันมาก ประกอบกับจำนวนผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จึงสมควรแยกการกำกับดูแลและการควบคุมการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดออกจากอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ และคณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัด โดยจัดตั้งสภากายภาพบำบัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด กำหนด และควบคุมมาตรฐานการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด และควบคุมมิให้มีการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลซึ่งไม่มีความรู้

/อันก่อให้เกิด...

อันก่อให้เกิดภัยและความเสียหายแก่ประชาชน สำหรับผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาต ให้เป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขากายภาพบำบัดตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ อยู่ก่อนวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๗ ที่พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ มีผลใช้บังคับนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นสมาชิกสภากายภาพบำบัดตามพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น การขึ้นทะเบียนและใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด จึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยที่มาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว บัญญัติว่า การขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต อายุใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การออกหนังสืออนุมัติ หรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพ กายภาพบำบัดสาขาต่าง ๆ และหนังสือแสดงวุฒิอื่นในวิชาชีพกายภาพบำบัดให้เป็นไปตาม ข้อบังคับสภากายภาพบำบัด อันแสดงให้เห็นว่า กฎหมายมีเจตนารมณ์ให้ใบอนุญาตมีกำหนด ระยะเวลาที่แน่นอนเหมาะสม และให้มีการต่ออายุใบอนุญาต โดยบัญญัติให้เป็นอำนาจของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการออกข้อบังคับดังกล่าว ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๔) (ฉ) ประกอบมาตรา ๓๑ แห่ง พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัดว่าด้วย อายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งข้อ ๔ กำหนดว่า ใบอนุญาตให้มีอายุห้าปี นับตั้งแต่วันที่สภากายภาพบำบัดออกใบอนุญาต ข้อ ๕ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ (๑) ได้รับการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถทางวิชาชีพ หรือวิชาการ หรือ (๒) มีส่วนร่วมในการพัฒนาบุคลากร หรือพัฒนาวิชาชีพ หรือ (๓) เข้าศึกษาในหลักสูตร การศึกษาวิชาชีพกายภาพบำบัดเฉพาะทางหรือกายภาพบำบัดระดับบัณฑิตศึกษา วรรคสอง กำหนดว่า คุณสมบัติตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่สภา กายภาพบำบัดกำหนด และข้อ ๙ กำหนดว่า ให้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะแผนปัจจุบัน สาขากายภาพบำบัด ที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ หรือตามพระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่มีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่ ข้อบังคับนี้ประกาศใช้ และใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด ที่ออกตาม พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่ยังมีผลใช้บังคับอยู่ในวันที่ข้อบังคับนี้ ประกาศใช้ ให้มีอายุใบอนุญาตต่อไปอีกห้าปี นับแต่วันที่ข้อบังคับนี้ประกาศใช้ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๓ (๔) (ค) (ด) ประกอบ มาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยความเห็นชอบของ สภานายกพิเศษตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ออกข้อบังคับสภากายภาพบำบัด ว่าด้วยการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด

/พ.ศ. ๒๕๕๑...

พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่กำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไขในการศึกษาต่อเนื่อง เพื่อการต่ออายุใบอนุญาตเป็น
ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด กรณีจึงถือได้ว่าเป็นการออกกฎที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว
และไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างใด

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายอนุพงศ์ สุขเกษม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

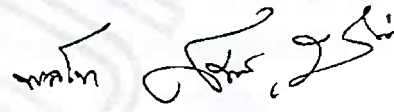

นายฤทัย หงส์ศิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภีร์รัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงศ์ เปรมบัญญัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิชัย พจนโพธา

